

Pietisten.

Utgifwen

af

P. Waldenström.

Fyrationdetredje årgången.

N:r 4

Juli

1884.

Till våra wänner.

Emedan bilagan till förra häftet af Pietisten innehöll tre ark i st. f. två, så innehåller detta endast ett ark.

* * *

Med anledning af undrande frågor från flera håll, hwarför jag icke i sommar är ute och reser och predikar, får jag upplysa, att det sker helt och hållet för arbetet med öfversättningen af nya testamentet. När jag en gång börjat utgifwandet af detta werk, hwilket jag sedan många år betraktat som mitt lifs yttersta uppgift, känner jag mig pliktig att fullfölja arbetet med all den ihärdighet och kraft, som Gud gifwer. Det blir i alla fall ett arbete för många år. Och efter naturens ordning är snart min bästa tid förbi, såväl hwad kropps- som själstraster angår. Det gäller därför att väl använda den tid, som är. En insändare i Göteborgs wedoblad har uppmanat mig att lemna allt annat arbete för att samla hela min kraft på nya testamentet. Jag wille det gerna, om jag bara kunde. Men det är omöjligt. Dock är klart, att det är min pligt att göra, hwad som är möjligt i den riktningen.

Jag twingas att nämna detta därför, att jag till min bedröfwelse erfarit, att äfwen denna min tillbakadragenhet blifwit för somliga en anledning till illwilliga misstydningar.

* * *

Att tredje häftet af nya testamentet kom ut så sent, berödde på omständigheter, öfver hvilka jag icke kunde råda. Emellertid har arbetet så framskridit wid tryckeriet, att det fjerdde häftet icke länge torde låta vänta på sig. Uppsättningen är i det närmaste färdig. Åldensstund ingen köpare är bunden att taga fortsättningen, så måste kommissionären särskildt requirera hvarje nytt utkommande häfte. Tiden att insända requisition å fjerdde häftet är alltså inne. Omkring midten af Augusti bör det vara utkommet.

Med fjerdde häftet skall följa en förklaring på några tryckfel i de föregående. Det är otroligt, hvad arbete som nedlägges af tre korrekturläsare utom mig sjelf, för att undvika tryckfel. Men ändå får man efteråt se ett här och ett der. Det svåraste tryckfel, som väl hittills förekommit, finnes i noten till Matt. 25: 32, sid. 137, första spalten rad. 14. Der står *warda* i s. s. *wara*, och det gifver en alldeles förvänd mening, hvarför jag redan här vill fästa uppmärksamheten derpå.

Jag hoppas, att de vänner, som gjort sig möda att leta efter fel i de två första häften, skola fortsätta dermed samt meddela mig hvad de funnit.

Många hafwa tyckt, att min öfversättning af nya testamentet är alltför slafwist efter orden. Det har jag väl förutsett. Och många anmärkningar skola kunna göras i den vägen. Men min grundsats är att gå efter orden så noga som möjligt. Huruvida det eller det kan sägas på swenska, det kan ju i vissa fall vara twiswel underkastadt, och icke vill jag påstå, att jag alltid lyckats riktigt urskilja det. Men så långt den ordagranna öfversättningen syns mig sjelf vara möjlig, så har jag följt orden. Derigenom får läsarena en trogen bild af grundtextens uttrycksätt. Först när den ordagranna öfversättningen syns mig omöjlig för det swenska språket, har jag tillåtit mig mer frihet, men då har jag i en not wanligen angifwit, huru den ordagranna öfversättningen skulle lyda, isall man kunde så tala på swenska. Om dessa grundsatsers riktighet kan man disputeras. Emellertid är det de grundsatser, jag följt, emedan jag tror dem vara riktiga. Och för hvarje dag ser jag hvad stada för textens uppsättning, som stett derigenom, att den nya antagna kyrkliga öfversättningen oupphörligt tillåtit sig onödiga friheter och afvikelser från grundtextens uttryck.

Att emellertid på detta sätt öfversättningen kommer att förete uttryck, som i grunden icke äro swenska utan grekiska eller hebreiska, det är sant. Men dels är detta i hvarje bibelöfversättning omöjligt att undvika, derest man icke vill i otaliga fall alldeles omstafwa texten, dels må märkas, att evangelisterna och apostlarna sjelfwa lida af samma fel. Ty deras skrifter äro skrifna på grekiska, men på en grekiska, som wimlar af uttryck, hvilka icke äro grekiska utan hebreiska. Och när de på grekiska öfversätta ställen ur gamla testamentet, så sker det stundom så ogrekiskt som möjligt. Att därför wid öfversättningen af deras skrifter så troget som möjligt följa orden, äfwen om det icke alltid skulle blifwa så ledig swenska, är ett försfarande, som stödjer sig på deras

eget exempel och således icke gerna kan wara så fördömligt. Men erfarenheten har wisat, att man i en wiß tidning förstått att flandra min trohet mot grundtexten äfwen. i sådana fall, der den ordagranna öfversättningen gifwit lika mönsterigill swenska som någon annan.

I noterna till öfversättningen har det warit mitt bemödande att icke säga för mycket och icke för litet samt att i så få ord som möjligt säga i sak så mycket som möjligt. Huruvida jag alltid lyckats deri, är en annan sak, hwars bedömande tillkommer andra. För somliga torde jag mångenstädes hafwa sagt för mycket, der jag för andra sagt för litet. Jag har gjort så godt jag fått nåd till.

* * *

Hwad angår Elanders frister, hwilka såsom titelbladet angifwer, äro riktade serfildt mot mig, får jag med anledning af gjorda förfrågningar upplysa, att jag hwarken har tid eller lust att offentligen bemöta dem. De likna mycket en af den katolske presten Bernhard i Stockholm utgifwen framställning af Luthers rättfärdiggörelselära, i hwilken bot författaren just intet annat gör än citerar Luthers frister men på ett sådant sätt, att han slutligen kommer till det resultat, att Luther varit besatt och icke haft det ringaste begrepp om ware sig synd eller nåd. Såsom bästa medlet mot en sådan frist är att läsa Luther sjelf, så will jag såsom bästa medlet mot Elanders framställningar hänwisa till mina egna frister. Elander upprepar bland annat t. ex. den uppenbara lögnen, att jag förnekar Kristi guddom. Jag kallat detta en lögn och icke ett misstag, och det derföre att jag flere gånger i mina frister mer än tydligt förklarar mig om denna sak. Ja, Elander går så långt uti att trampa sanningen under sina fötter, att han och påstår, det jag skulle lära, att Kristus icke beder, icke manar godt för de trogna (sid. 105), och detta ehuru jag utgifwit en särffild frist med titel: **Kristi öfwerstepresterliga förbön.** Ett sådant trots mot sanningen gränssar werkligen till det otroliga. Men nog här om. Må saken wara åt Gud befalld. Elander frifwer för läsare, om hwilka han wet, att de icke på behörigt ställe skola taga reda på, huru det werkligen förhåller sig. Huruwudsaken är i alla fall, att huru mycket Elander än frifwer, så skall han förgäfwes leta efter ett bibelord, der det står, att **Kristus försonat Gud.** Nej fristens allt genomgående tal är och förblir, att det är **människorna**, som genom Kristus försonas med Gud och detta af Gud sjelf. Allt är det af Gud, som har försonat oss med sig sjelf genom Jesus (2 Kor. 5: 18). Hwarje teologi, som af Fadren gör en annan bild än af Sonen, är och förblir en osanning, så länge det är sant, hwad Kristus i Joh 14: 9 säger: Den mig ser, han ser Fadren. Men så länge man af Sonen gör en skild emot Fadren, så länge har man en annan bild af Fadren än af Sonen, huru många ord man än använder för att inför de ensalbiga skyla detta förhållande. Herrens ord blifwer ewinnerligen, såsom det står skrifwet.

* * *

Ett blad ur verkligheten.

För många år sedan lärde jag känna en man. Han hade en förlorad son. Den unge mannen hade stulit från sin fader och rymt utom lands. När fadren fick reda på, hvar han fanns, sände han honom penningar, för att han skulle komma hem igen. Detta var en stymt af Guds hjerta. Men mycket länge woro fadrens bemödanden att få hem sin son förgäfwes. Efter några år träffade jag honom. Jag frågade: "Huru är det med din son?" Han svarade: "Jo, nu är han hemma". Fadershjertat hade lyckats till sist, och fadersfamnen hade alltid stått öppen. Det var en stymt af Guds hjerta. För några veckor sedan träffade jag alldeles oförmodadt samme fader igen. "Huru är det med din son?" frågade jag åter. — "Han har hängt sig", blef det försträckliga swaret. Derwid störtade twenne tårefloder ur fadrens ögon, och i dem såg jag åter en stymt af Guds hjerta. Men i sonen såg jag en bild af alla de menniskor, som, ehuru Guds fadershjerta brister af förbarmande, och ehuru hans fadersfamn står öppen, och ehuru han utgifwit Sonen för deras frälsning, likväl gå bort och gifwa sig sjelfwa till spillo.

* * *

Wänner i Herren waren fasta, owifeliga och rika i Herrens wert alltid. Bedjen för mig.

Gesle 28 Juli 1884.

P. W.

Nya Testamentet.

Ny öfversättning med förklarande anmärkningar
af

P. Waldenström.

Tredje häftet. Pris 75 öre.

Första och andra häftena finnas till pris af 75 öre pr häfte.

Guds nåd

Betraktelser öfwer Tit. 2: 11—13

af

Sam. Johansson.

Pris 25 öre.

Requisitioner torde insändas till

Bietistens expedition.

Stockholm, tryckt hos A. S. Normans Boktryckeri-Aktiebolag, 1884.